

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Прзз 1/10

04.06.2010. година

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником суда Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца подигнутом против правноснажне пресуде Вишег прекршајног суда у Београду, Одељења у Новом Саду III-309 Прж.бр.... од 09.02.2010. године, у предмету прекршајном, у нејавној седници већа одржаној дана 04.06.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег прекршајног суда у Београду, Одељења у Новом Саду III-309 Прж.бр.... од 09.02.2010. године одбијена је, као неоснована, жалба окривљеног Л.З. из Б., изјављена путем браниоца и потврђено је првостепено решење Општинског органа за прекршаје у Инђији Уп.бр. ... од 05.01.2009. године, као правилно и на закону засновано. Означеним првостепеним решењем од 05.01.2009. године окривљени Л.З. оглашен је одговорним због прекршаја из члана 226. став 1. тачка 4. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, извршеног дана 12.07.2008. године у време, на месту, на начин и под околностима како је ближе описано у изреци првостепеног решења и изречена му је новчана казна у износу од 15.000,00 динара и заштитна мера забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од три месеца, као и обавеза плаћања трошкова прекршајног поступка у износу од 600,00 динара.

Захтев за заштиту законитости против побијане пресуде Вишег прекршајног суда од 09.02.2010. године подигнут је због повреде материјалног прекршајног права у смислу члана 235. став 1. тачка 3. у вези члана 76. став 3. и 4. у вези става 1. Закона о прекршајима. У захтеву се наводи да је прекршај почињен 12.07.2008. године, да је застарелост за покретање и вођење прекршајног поступка прекинута доношењем првостепеног решења дана 05.01.2009. године и да од тога дана надлежни орган није предузимао никакве процесне радње којима би се прекинуло застаревање вођења прекршајног поступка према окривљеном. С обзиром да је одредбом члана 76. став 4. Закона о прекршајима прописано да после сваког прекида застаревање почиње поново да тече, тужилац сматра да је дана 05.01.2010. године наступила релативна застарелост вођења прекршајног поступка па да је тако другостепена одлука – пресуда Вишег прекршајног суда од 09.02.2010. године донета након наступања релативне застарелости за вођење прекршајног поступка. Са изнетих разлога Републички јавни тужилац је предложио да Врховни касациони суд захтев уважи и преиначи пресуду Вишег прекршајног суда у Београду, Одељења у Новом Саду III-309 Прж.бр.... од 09.02.2010. године, тако што ће обуставити прекршајни поступак услед наступања застарелости за вођење прекршајног поступка.

Врховни касациони суд је, на основу члана 265. став 2. Закона о прекршајима ("Службени гласник РС" бр. 101/05, 116/08 и 111/09) обавестио о седници већа подносиоца захтева који, иако уредно обавештен, није приступио истој. Одлучујући о захтеву за заштиту законитости у смислу члана 265. став 1. и члана 266. став 1. Закона о прекршајима, Врховни касациони суд је нашао:

Захтев није основан.

Из првостепеног решења и побијане пресуде Вишег прекршајног суда од 09.02.2010. године произилази да је окривљени Л.З. оглашен одговорним и кажњен новчаном казном у износу од 15.000,00 динара и да му је изречена заштитна мера забране управљања моторним возилом "Б" категорије због учињеног прекршаја из члана 226. став 1. тачка 4. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима ("Службени гласник СРС" бр. 55/82... 21/90 и "Службени гласник РС" бр. 28/91... 101/05), јер је утврђено да се дана 12.07.2008. године у време и на месту наведеном у изреци првостепеног решења, управљајући возилом ближе означеним у тој изреци, кретао брзином од 191,1км/час која је за 71,1км/час већа од дозвољене брзине кретања која је на том делу пута ограничена према општем ограничењу брзине на

120km/h. Надаље, из списка произилази да је захтев за покретање прекршајног поступка против окривљеног Л.З. поднет 29.07.2008. године, да је прекршајни поступак покренут закључком од 05.09.2008. године, да је окривљени саслушан дана 15.12.2008. године да је првостепено решење донето дана 05.01.2009. године, а побијана пресуда Вишег прекршајног суда којом је одбијена жалба против означеног првостепеног решења донета је дана 09.02.2010. године.

Неосновано се, према оцени Врховног касационог суда наводима захтева за заштиту законитости указује да су побијаном пресудом Вишег прекршајног суда од 09.02.2010. године повређене одредбе члана 235. став 1. тачка 3. у вези члана 76. став 3. и 4. у вези става 1. Закона о прекршајима. Наиме, чланом 76. став 1. Закона о прекршајима прописано је да се прекршајни поступак не може покренути ако протекне једна година од дана када је прекршај учињен, према ставу 3. истог члана Закона застарела се прекида сваком процесном радњом надлежног органа која се предузима ради гоњења учиниоца прекршаја, а ставом 4. тог члана прописано је да после сваког прекида застарела почиње поново да тече. Одредбом члана 76. став 7. Закона о прекршајима прописано је да прекршајно гоњење застарела у сваком случају кад протекне два пута онолико времена колико се по закону тражи за застарелост гоњења.

Полазећи од наведених законских одредби, по ставу Врховног касационог суда, рок од годину дана односи се само на покретање прекршајног поступка, те уколико се у том року не покрене прекршајни поступак и не предузме ниједна процесна радња у том периоду, наступа застарелост покретања и вођења прекршајног поступка (релативна застарелост). Сваки наредни прекид у поступку и наставак поступка односи се на рокове који су у вези застарелости за гоњење до наступања апсолутне застарелости прописане чланом 76. став 7. Закона о прекршајима. Стога се питање наступања релативне застарелости може разматрати само по ставу 1. члана 76. Закона о прекршајима а не и по ставу 3. истог члана Закона који се односи на наставак поступка, односно на рок који тече до апсолутне застарелости а не на поновно покретање поступка који је већ једном покренут.

У конкретном случају прекршај је учињен дана 12.07.2008. године, и није спорно да је у оквиру рока прописаног чланом 76. став 1. Закона о прекршајима, покренут прекршајни поступак те предузете напред наведене процесне радње, па и након 05.01.2009. године које се односе на уручење првостепеног решења окривљеном, а како произилази из списка предмета. Стога Врховни касациони суд налази да побијаном правноснажном пресудом Вишег прекршајног суда од 09.02.2010. године није повређено материјално прекршајно право у смислу члана 235. став 1. тачка 3. у вези члана 76. став 3. и 4. у вези става 1. Закона о прекршајима, због чега је поднети захтев неоснован, јер до дана доношења другостепене одлуке по жалби – побијане пресуде Вишег прекршајног суда није наступила застарелост прекршајног гоњења.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је, применом одредбе члана 266. став 2. Закона о прекршајима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Радојка Маринковић,с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић,с.р.